

תת"ע 12461/11/22 - מדינת ישראל נגד אבראהים אגבאריה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12461-11-22 מדינת ישראל נ' אגבאריה
תיק חיצוני: 10158467828

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אבראהים אגבאריה

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם.

אישור המסירה נשלח לכתובתו הרשומה של המבקש לרבות מספר ת"ד (המעיד על זיהוי חד ערכי), והמבקש אינו טוען אחרת. קיימת זהות בין מספר הדו"ח המצוין על אישור המסירה לבין הדו"ח שבנדון. לאור האמור, מאחר והמשיבה הוכיחה כי דבר הדואר רשום נשלח לכתובתו של המבקש קמה חזקת המסירה.

על גבי אישור המסירה מצוין תאריך המסירה שמו של המוסר וחתימתו, גם אם אלה אינם ברורים לנאשם, אין בכך כדי לסתור את חזקת המסירה. כידוע:

"אף לא מצאתי ממש בטענת המבקש בדבר פרטים חסרים באישור המסירה, אשר נידונה ונדחתה בערכאות הקודמות. אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))" (רע"פ 5008/21 ביטון נ' מדינת ישראל (30.8.21)).

כן ר' דבריו של כב' הש' סלאמה בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל (29.11.21):

"על מנת לסתור את החזקה, אין די לטעון לקיומם של פגמים או חוסרים "באישור המסירה"- הוא המסמך אליו מכוון המערער, אשר בו צוין כי הדואר לא נדרש. על המערער הנטל להראות באמצעות ראיות, מסמכים או בעקבות ברור שעשה, כי אי קבלת הדואר אינה נובעת מכך שהוא נמנע מלקבלו."

לכך יש להוסיף כי על פי מסמכי התיק הנאשם סירב לקבל את ההודעה על הקנס (קרי, את פסק הדין), ביום 5.2.23. בהתאמה, על פי הוראת סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982; היה על הנאשם להגיש את בקשתו תוך 30 ימים מיום הידיעה וזאת לא עשה ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה **עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י** (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

גם בטענתו של הנאשם בדבר כשלים ברישום הדו"ח, אין כדי לסייע לו; והכשלים שפורטו עיקרן של טענות אלה הינן העדפת גרסתו אל מול גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשם דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעתו. יפים לעניין דבריו של כב' הש' קוטון **בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית** (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראיות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

מכל מקום, **"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו (חשש לעיוות דין- א"ל), במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה"** (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נגד סאלם [25.3.18]).

מעבר לדרוש אציין כי עינתי בדו"ח המקורי ולא ראיתי בה קושי ראייתי המצדיק קביעה בדבר קיומו של חשש לעיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין.

סוף דבר, הבקשה נדחת ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשפ"ג, 13 מאי 2023, בהעדר הצדדים.